

Розамунде

ПИЛХЕР

Бурен
ден

Copyright © 1973 by Rosamunde Pilcher
The Day of the Storm

© Жана Тотева, превод, 2015 г.

© Станислав Иванов, корица, 2015 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-411-4

Розамунде
ПИЛХЕР

Бурен
ден

Превод от английски
Жана Тотева

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2015 г.

1.

Всичко започна в един понеделник, в края на януари. Мрачен ден в най-мрачното време на годината. Коледа и Нова година бяха отминали и забравени, но новият сезон все още не бе започнал да си показва лицето. Лондон бе студен, дъждовен и ветровит, магазините – пълни с празна надежда и дрехи „за кризи“. Дърветата в парка бяха голи и приличаха на изрязани от дантела на фона на прихлупеното небе, утъпканата трева под тях лежеше рехавя и мъртва и беше невъзможно да повярваш, че някога отново ще бъде покрита с килим от лилави и жълти минзухари.

Беше ден като всеки друг. Часовникът ме събуди по тъмно, но тъмнината не бе толкова наситена заради широките прозорци без завеси, през които можех да видя върха на чинара, осветен от оранжевата светлина на далечното улично осветление.

Стаята ми нямаше почти никакви мебели, само диван-легло, на който спях, и кухненска маса, на която се канех да сваля боята, когато имам време, и да я полирам с един слой разтопен пчелен восък. Дори и подът бе гол, дъските опираха до лампериите. Една оранжева кутия изпълняваше ролята на нощно шкафче, а друга използвах за стол.

Извадих ръка изпод завивката, включих лампата и огледах пустата сцена с огромно удовлетворение. Беше мое. Моят първи дом. Бях се преместила едва преди три седмици, но той ми принадлежеше напълно. Можех да правя каквото си искам в него. Да покрия белите стени с постери или да ги боядисам в оранжево. Да изцикля голия под, или да го нашаря в цветовете на дъгата. Вече бях започнала да придобивам чувство на собственик и развивах интерес към антикварни и вехтошарски магазини – не можех да подмина някой, без да огледам витри-

ната за съкровище, което бих могла да си позволя. Ето по този начин масата бе станала моя собственост, а вече бях хвърлила око на старинно позлатено огледало, но все още не бях събрала кураж да вляза в магазина и да разбера колко струва. Може би щях да го окача в центъра на комина или на стената срещу прозореца, за да отразява небето и дърветата като картина в орнаментна рамка.

Зарях се за малко в тези приятни мечти. Погледнах отново часовника, видях, че става късно и слязох от леглото, прекосих боса пода и влязох в малката кухничка. Запалих газта и сложих чайника да заври. Денят бе започнал.

Апартаментът бе във Фулъм, на горния етаж на малка къща, една от плътната редица на множество други такива, която принадлежеше на Маги и Джон Трент. Бях ги срещнала неотдавна, на Коледа, която прекарах със Стивън Форбс, съпругата му Мери и голямото им семейство от неспретнати деца, в техния голям и неспретнат дом в Пътни. Стивън Форбс беше мой работодател, собственик на книжарницата на „Уолтън Стрийт“, където работех през последната година. Винаги беше невероятно мил и отзивчив към мен и когато разбрал от едно от другите момичета, че ще бъда сама на Коледа, двамата с Мери веднага ми отправиха твърда покана – всъщност по-скоро заповед, – да прекарам трите дни с тях. Има много пространство, заяви той неопределено, стая на тавана, свободно легло в стаята на Саманта, все някъде, но аз не бих придиряла, нали? А и бих могла да помогна на Мери да напълни пуйката и да събере всички онези накъсани парченца от тънка увивна хартия по пода.

Като го обмислих от този ъгъл, аз накрая приех и прекарах чудесно. Нищо не можеше да се сравни със семейна Коледа, когато навсякъде има деца и шум, и опаковъчна хартия, и подаръци, и ухаещо коледно борче, искрящо от стъклени топки и домашно изработени украшения.

На втората коледна вечер, след като децата бяха настанени благополучно по леглата, Форбс организираха парти за въз-

растни, макар че май продължихме да играем детски игри, и Маги и Джон Трент дойдоха и се включиха. Те бяха младо семейство. Маги беше дъщеря на оксфордски преподавател, с когото Стивън се познаваше от гимназиалните си години. Тя беше една от онези специални, вечно смеещи се, весели, общителни хора и щом се появи, партито се развихри. Представиха ни, но не успяхме да поговорим до момента, в който започна играта на шарада*, когато се озовахме една до друга на дивана, опитвайки се да познаем заглавието на някой филм от безсмислените жестове, с които Мери се опитваше да ни го представи.

– „Роуз Мари“! – изкрещяваше някой, без никаква очевидна причина.

– „Портокал с часовников механизъм“!

Маги си запали цигара и се отпусна сразена на дивана.

– Не е по силите ми – каза тя и обърна тъмната си глава към мен. – Ти работиш в книжарницата на Стивън, нали?

– Да.

– Ще дойда следващата седмица да си похарча коледните книжни ваучери. Дадох ми десетки.

– Щастливка!

– Ние току-що се преместихме в първата си къща и ще ми трябват много книги за масичката за кафе, за да си помислят всичките ни приятели, че съм страхотно интелигентна...

После някой изкрещя:

– Маги, твой ред е!

– По дяволите! – извика тя, скочи на крака и отиде да разбере какво ще трябва да изиграе. Не мога да си спомня ролята ѝ, но я гледах как весело се прави на глупачка и ми стана много симпатична. Надявах се да я видя отново.

* Шарада е салонна игра или загадка, чиято цел е познаване на определена дума или съчетание от думи. В основния си вариант (познат още като няма шарада) целта на играта е да се познае дума, намислена от гаден човек и (евентуално) казана на друг, който да я обясни като се използва пантомима – бел. ред.

И наистина я видях. Тя спази обещанието си и дойде в книжарницата няколко дни след празниците, облечена в овче кожухче и дълга пурпурна пола. Носеше дамска чанта, издута от ваучери за книги. В този момент не обслужвах никого и излязох иззад спретнато подредената купчина романи в лъскави корици.

– Здравсти! – казах ѝ.

– О, супер, ето те! Надявах се да те намеря. Можеш ли да ми помогнеш?

– Да, разбира се.

Заедно избрахме готварска книга, една нова автобиография, за която всички говореха, и прекрасен скъп том с импресионистични репродукции за легендарната масичка за кафе. Цялата сметка излезе малко повече от книжните ваучери, затова тя се зарови в чантата си и извади чекова книжка, за да плати разликата.

– Джон ще се ядоса – каза ми тя щастливо, пишейки сумата с червено мастило с изящна писалка. Чекът беше жълтеникав и ефектът бе доста весел. – Той казва, че аз харча прекалено много и си е така. – Тя обърна чека, за да напише адреса. – „Бракън Роуд“ 14 – каза на глас в случай, че не мога да разчета почерка ѝ. – Още не съм свикнала да го пиша. Току-що се преместихме. Ужасно вълнуващо е, а къщата е с права на пълна собственост*, ако щеш вярвай! Добре поне, че родителите ни се включиха с депозита и Джон успя да убеди някаква строителна асоциация, или нещо такова, да ни даде заем за останалата част. Разбира се, заради това трябва да дадем горния етаж под наем, за да си помогнем за ипотеката, но все пак, предполагам, че всичко ще е наред. – Тя се усмихна. – Трябва да дойдеш и да го видиш.

* Според английската система за собственост някои имоти не могат да се наследяват, ползват се до живот и след това се връщат при първоначалния собственик, а други, които са с пълни права на собственост, могат да се предават по наследство – бел. прев.

– Ще ми бъде много приятно.

Увих ѝ пакета, като се постарях много, особено при прегъването на тгълчетата. Тя ме погледна.

– Уф, знаеш ли, ужасно е грубо, но аз не ти знам името. Знаем, че е Ребека, но Ребека коя?

– Ребека Бейлис.

– А дали случайно не познаваш някоя приятна личност, която да си търси необзаведен апартамент?

Погледнах я. Мислите ни бяха толкова близки, че дори не трябваше да говоря. Завързах връзката на пакета. И изрекох:

– Какво ще кажеш за мен?

– Ти? Но ти търсиш ли си жилище?

– Не си търсех до този момент, но вече си търся.

– Има само една стая и кухня. И ще трябва да споделяме банята.

– Аз нямам нищо против, стига и ти да нямаш. И ако мога да си позволя наема. Не знам колко искате.

Маги ми каза. Аз преглътнах, направих изчисления наум и отсякох:

– Ще се справя.

– Имаш ли някакви мебели?

– Не. Досега живях в обзаведено жилище с две други момичета. Но ще мога да си взема някакви.

– Звучиш така, сякаш отчаяно искаш да се махнеш оттам.

– Не, не съм отчаяна. Но искам да живея сама.

– Е, добре, преди да решиш, най-добре ще е да дойдеш и да го видиш. Някоя вечер, защото двамата с Джон сме на работа през деня.

– Тази вечер?

Беше ми невъзможно да сдържам нетърпението и вълнението в гласа си и Маги се разсмя.

– Става – каза тя. – Тази вечер.

После взе красиво опакования пакет книги и се приготви да си върви. Изведнъж изпаднах в паника.

– Аз... аз не знам адреса...

– Знаеш го, глупаче, на гърба на чека е. Вземи автобус номер двайсет и две. Ще те чакам около седем.

– Там съм! – обещах аз.

Докато се клатушках бавно в автобуса по Кингс Роуд, се стараех да потуша ентусиазма си. Бях на път да „купя котка в чувал“. Този апартамент можеше да се окаже напълно негоден, прекалено голям, прекалено малък или неудобен по някакъв невъобразим начин. По-добре малко скептичност сега, отколкото после да остана разочарована. И наистина, отвън малката къща бе непълно невзрачна, една от редицата вили от червени тухли със странна хоросанова мазилка около вратите и депресираща тенденция към витражни прозорци. Но вътре в номер 14 обстановката беше весела от свежата боя, новите килими и от самата Маги, облечена в стари джинси и син пуловер.

– Съжалявам, че изглеждам толкова раздърпана, но трябва да върша цялата домакинска работа, затова обикновено се преобличам, след като се върна от офиса. Влизай, хайде да се качим горе, за да го видиш... Остави си палтото на закачалката, Джон още не се е прибрал, но аз му казах, че ще дойдеш, и той мисли, че това е страхотно добра идея.

Маги бърбеше през цялото време, докато се качвахме нагоре по стълбите. Влязохме в една празна стая, която се намираще в задната част на къщата. Тя пусна осветлението.

– Гледа на юг, към малък парк. Хората, чиято е била къщата преди, са построили разширение под покрива, затова ще имаш нещо като тераса.

Тя отвори стъклената врата и двете заедно пристъпихме в студената тъмна нощ. Усетих миризмата на листата от дърветата в парка, на влажната пръст и видях, обграден от светлините на уличните лампи наоколо, пустия мрак. Изведнъж духна студен вятър, от поривите му черният силует на един чинар зашушука, после звукът се изгуби в реактивния рев на някакъв самолет, който мина отгоре.

– Все едно, че съм в провинцията – казах аз.

– Да, това е второто най-хубаво нещо тук. – Тя потрепери. – Хайде да влизаме, преди да сме замръзнали.

Отстъпихме назад през стъклената врата и Маги ми показва миниатюрната кухничка, която бе преустроена всъщност от един дълбок долап, после и банята, на междинната стълбищна площадка, която щяхме да споделяме. Накрая стигнахме долу, в топлата, разхвърляна дневна на Маги. Тя извади бутилка шери и малко чипс, който прокле, че е застоял, но на мен ми беше вкусен.

– Все още ли искаш да дойдеш живееш тук? – попита ме тя.

– Повече от всякога.

– Кога искаш да се преместиш?

– Колкото може по-скоро. Следващата седмица, ако успея.

– Ами момичетата, с които живееш сега?

– Те ще си намерят някоя друга съквартирантка. Едната има сестра, която ще се мести в Лондон. Предполагам, че тя ще вземе моята стая.

– А мебелите?

– О... ще се справя.

– Предполагам – каза успокояващо Маги, – че родителите ти ще ти помогнат, както обикновено. В началото, когато дойдох в Лондон, майка ми измъкна такива прекрасни съкровища от тавана и от сандъка... – Гласът ѝ замря. Аз я гледах в унило мълчание и тя накрая се засмя на себе си. – Е, пак го направих. Не трябваше да дрънкам толкова. Май те притесних! Съжалявам. Очевидно казах нещо идиотски нетактично.

– Нямам баща, а майка ми е в чужбина. Живее в Ибиса. Ето затова искам да живея някъде сама.

– Съжалявам. Би трябвало да го разбере, защото ти прекара Коледа със семейство Форбс... Просто трябваше да се досети!

– Нямаше как да се досетиш.

– Баща ти починал ли е?

Тя очевидно бе много любопитна, но по един открит и дружески начин, и изведнъж ми се стори нелепо да се затворя по

начина, по който обикновено го правех, когато хората започваха да ми задават въпроси за семейството ми.

– Не мисля – казах аз, опитвайки се да звучи така, сякаш нямаше значение. – Вероятно живее в Лос Анджелис. Бил е актьор. Майка ми е избягала с него, когато е била на осемнайсет. Но той скоро се отегчил от домашния живот или може би е решил, че кариерата му е по-важна от създаването на семейство. Във всеки случай бракът издържал само няколко месеца, преди да му писне и да я зареже, а после майка ми ме е родила.

– Какво ужасно нещо е направил!

– Да, вероятно е така. Никога не съм мислила много-много за това. Майка ми не говори за него. Не защото е особено огорчена или нещо подобно, просто когато нещо е свършило и е останало в миналото, тя обикновено го забравя. Винаги си е била такава, гледа само напред и винаги с най-голям оптимизъм.

– Но какво се е случило, след като си се родила? Върнала ли се е при родителите си?

– Не. Никога.

– Искаш да кажеш, че никой не е изпратил телеграма: „Върни се, всичко е простено?“

– Не знам. Честно, наистина не знам.

– Сигурно е имало невероятна шумотевица, когато майка ти е избягала, но дори и така да е... – Гласът ѝ заглъхна. Тя очевидно не бе в състояние да разбере ситуацията, която аз бях приемала невъзмутимо през целия си живот. – Що за хора биха причинили подобно нещо на дъщеря си?

– Не знам.

– Сигурно се шегуваш.

– Не. Честно, наистина не знам.

– Какво имаш предвид? Че не познаваш собствените си дядо и баба?

– Дори не знам кои са те. Или кои са били. Не знам дори дали все още са живи.

– Нищичко ли не знаеш? Майка ти нищо ли не ти е казвала?

– О, разбира се... откъслечни неща за миналото обикновено изскачаха в разговорите ни, но не можех да разбера нищо от тях. Знаеш как майките говорят с децата си, припомнят си неща, които са се случили, и неща, които са правили, когато са били малки.

– Но Бейлис... – Тя се намръщи. – Това не е много обичайно име. И ми звучи някак си познато, но не мога да схвана защо. Нямах ли и най-малка идея?

Аз се разсмях на настойчивостта ѝ.

– Говориш така, сякаш аз всъщност бих искала да знам. Но, разбираш ли, аз просто не искам. Ако никога не си познавал дядо си и баба си, тогава те няма и да ти липсват.

– Но не се ли чудиш... – Маги търсеше думи, – ... къде живеят?

– Знам къде живеят. Живеят в Корнуол. В каменна къща с поля, които се спускат надолу към морето. И майка ми е имала брат на име Роджър, но е бил убит по време на войната.

– Но къде е отишла тя, след като те е родила? Предполагам, че е трябвало да си намери работа?

– Не, имала е малко собствени пари. Наследство от някаква леля, нещо такова. Разбира се, никога не сме имали кола или нещо по-люксово, но май се справяхме добре. Тя имаше апартамент в Кенсингтън, в сутерена в къщата на някакви нейни приятели. Останахме там, докато навърших осем години, после отидох в пансион, а после... ами, просто се местехме тук-там.

– Но пансионът струва доста пари.

– Не беше кой знае какъв пансион.

– Майка ти ожени ли се отново?

Аз я погледнах. Изражението ѝ беше толкова живо и лакомо любопитно, но иначе тя беше мила. И аз реших, че след като бяхме стигнали толкова далеч, мога да ѝ кажа и останалото.

– Тя... Тя не е точно семеен тип. Но винаги е била много атрактивна и не си спомням някога да не е имала край себе си поне един мъж, който да я обожава... И след като аз отидох в

пансиона, предполагам, че не е имало много причини да бъде благоразумна. Никога не знаех къде ще прекарам следващата си ваканция или почивни дни. Веднъж беше във Франция, в Прованс. Понякога тук, в Англия. Друг път Коледа в Ню Йорк.

Маги се хвана за това и се намръщи.

– Не ти е било много забавно.

– Но пък беше образователно. – Отдавна се бях научила да го обръщам на шега. – И само си помисли за всички тези места, които съм видяла и в които съм живяла. Риц в Париж веднъж, друг път в мрачна студена къща в Денбишър. Беше поет, който бе решил да опита с овчарска ферма. Когато връзката им приключи, изпитах най-голямото удоволствие в живота си.

– Сигурно е много красива.

– Не, но мъжете си мислят, че е красива. И е невероятно забавна, голяма прахосница е, много разсеяна, и предполагам, ти би казала, напълно аморална. Влудяваща. Всичко за нея е „забавно“. Това е нейната дежурна дума. Неплатените сметки са забавно нещо и загубените чанти, и писмата без отговор, всичко е забавно. Тя няма никакъв усет за парите и никакво чувство за отговорност. Притеснително е да живееш с такъв тип личност.

– Какво прави в Ибиса?

– Живее с някакъв швед, с когото се срещнала там. Отиде да прекара няколко дни при едно познато семейство, запознала се с него при тях и скоро след това получих писмо, в което ми пишеше, че ще се премести да живее при него. Казваше, че бил невероятно северняшки тип и доста суров, но имал хубава къща.

– От колко време не си я виждала?

– От около две години. Излязох от живота ѝ, когато станях на седемнайсет. Изкарах секретарски курсове, хващах се на временни длъжности и накрая започнах да работя за Стивън Форбс.

– Харесва ли ти?

– Да. Харесва ми.

– Колко си годишна?

– На двадесет и една.

Меги отново се усмихна учудено, разтърсвайки дългите си коси.

– Каква съдба си имала! – каза тя, но в гласа ѝ не звучеше и най-малко съжаление; по-скоро се долавяше лека завист. – На двайсет и една аз бях изчервяваща се булка в отвратителна булчинска рокля и стар воал, който миришеше на нафталин. Въщност не съм традиционалист, но имам майка, която много обичам, и обикновено правя това, което тя иска.

Можех да си представя майката на Меги. Затова прибягнах до комфорта на клишетата, защото не можех да измисля нищо друго, което да ѝ кажа:

– О, има всякакви хора!

В този момент чух ключа на Джон в ключалката и след това не се върнахме отново към темата за майките и за семейството.

Беше ден като всеки друг, но към него имаше и един бонус. Последния четвъртък бях работила до късно със Стивън, за да завършим последната януарска инвентаризация, и в замяна той ми даде половин свободен ден, затова времето до обед беше изцяло на мое разположение. Запълних го с почистване на апартамента си (което ми отне не повече от половин час), напазарувах малко и занесох един вързоп дрехи в кварталната пералня. До единайсет и половина приключих с всички домакински дейности, облякох си палтото и излязох. Тръгнах бавно към работата си, възнамерявайки да извървя част от пътя пеша, а после да обядвам рано, преди да отида в магазина.

Беше един от онези студени, влажни дни, когато светлината никога не е достатъчна. Вървах през мрака на Ню Кингс Роуд и се насочих на запад. Тук сякаш всеки втори магазин продаваше или антики, или легла втора употреба, или рамки за картини. Мислех, че ги познавам всичките, но изведнъж се озовах пред един, който не бях забелязвала преди. Фасадата му бе боядиса-

на в бяло, витрините бяха с черни рамки и имаше червено-бял навес, който бе спуснат, за да предпази входа от задаващия се дъждец.

Погледнах да видя как се нарича магазинът и прочетох името „Тристрам Нолан“, изписано със спретнати черни главни букви над вратата. Въпросната врата пък бе обградена от витрини, пълни с възхитителни старинни предмети. Реших да разгледам съдържанието им и спрях на тротоара, обливан от светлината на множеството лампи, които горяха вътре. Повечето от мебелите бяха викториански, претапицирани, реставрирани и полирани. Един диван с множество копчета, с широка седалка и извити крака, кутия за шевни принадлежности, кадифена възглавничка с малки кученца.

Погледнах зад витрината в магазина и тогава видях столовете от черешово дърво. Бяха чифт, с овални облегалки, с извити крака, със седалки, избродирани с рози.

Пожелах ги на мига. Просто ей така. Представих си ги в моя апартамент и отчаяно исках да ги имам. За миг се поколебах. Това не беше вехтошарски магазин и цената би могла да е много по-голяма от тази, която можех да си позволя. Но в крайна сметка какво щеше да навреди, ако попитам? Преди да изгубя кураж, отворих вратата и влязох вътре.

Магазинът беше празен, но отварянето и затварянето на вратата бе разклатило вързаната за нея камбанка, тя звънна и веднага се чу шум на стъпки, слизаци по стълби. Вълнените завеси, които висяха на задната врата на магазина, се дръпнаха встрани и пред погледа ми се появи един мъж.

Предполагам, че бях очаквала някой възрастен и официално облечен господин, в тон с атмосферата на магазина и съдържанието му, но външността на този мъж разтърси всичките ми бегли предварителни представи. Защото той беше млад, висок, дългокрак, облечен в джинси, избелели до някакво съвсем светлосиньо и прилепнали като втора кожа, с джинсово сако, също толкова старо и избеляло, със запретнати ръкави, които му придаваха делови вид и разкриваха маншетите на ризата,

която носеше отдолу. На врата му бе вързана памучна кърпа, а краката му бяха обути в мокасини, украсени с ресни.

Тази зима най-невероятни хора се мотаеха из Лондон, облечени като каубои, но този тук изглеждаше някак реален и неговите дрехи бяха истински както и той самият. Стояхме и се гледахме един друг, после той се усмихна и странно защо ме смути. Никак не обичам да ме смущават и затова казах: „Добър ден“, с определено сух тон.

Той пусна завесите зад себе си и пристъпи към мен с тиха стъпка.

– С какво мога да ви бъда полезен?

Можеше и да изглежда както истински кореняк американец, но щом си отвори устата, стана ясно, че не е такъв. И незнайно защо, но това някак си ме подразни. Животът, който бях водила с майка ми, бе развил у мен доста цинично отношение към мъжете като цяло и към измамниците в частност, и аз на мига реших, че този млад мъж е измамник.

– Аз... Аз щях да попитам за тези два малки стола. С овалните облегалки.

– О, да. – Той мина напред и постави ръката си на облегалката на единия. Ръката му беше дълга и хубаво оформена, с продълговати върхове на пръстите, а кожата ѝ беше много загоряла. – Само два са.

– Питам се колко ли струват?

Той приклекна встрани от мен, за да погледне етикета с цената, и аз видях гъстата му, стигаща до яката коса, много тъмна и лъскава.

– Имате късмет – каза ми той. – Продават се много евтино, защото кракът на единия е бил счупен и не е реставриран професионално. – Той се изправи внезапно и ме изненада с височината си. Очите му бяха леко бадемовидни и много тъмнокафяви, с изражение, което ми се стори смущаващо. Караше ме да се чувствам неловко и леката ми антипатия към него започна да се превръща в неприязън. – Петнадесет паунда за двата – каза той. – Но ако искате да изчакате и да платите мал-

ко повече, мога да се погрижа кракът да се подсили и може би една малка облицовка на сглобката... Ще го направи по-здрав, а освен това ще изглежда и по-добре.

– Сега не е ли наред?

– За вас ще е наред – каза младият мъж, – но ако поканите някой едър дебелак на вечеря, вероятно ще се озове на задника си.

Настана пауза, докато аз го гледах – надявах се, доста студено. Явно му бе забавно, защото очите му блестяха със зло-радо удоволствие, което аз няхах намерение да споделям. Не можех да оценя предположението му, че мъжете, които ще идват да вечерят при мен, ще бъдат задължително едри дебелаци.

– Колко ще ми струва реставрацията на крака? – казах аз най-накрая.

– Да кажем пет паунда. Което означава по десет за всеки стол.

Пресметнах наум и реших, че мога да си ги позволя.

– Вземам ги.

– Добре – каза младият мъж, постави ръце на хълбоците си и се усмихна дружелюбно, сякаш това явно беше краят на сделката.

Аз реших, че той е безкрайно некадърен търговец.

– Искате ли да ги платя сега, или да оставя депозит?

– Не, няма проблем. Можете да ги платите, когато ги вземете.

– А кога ще бъдат готови?

– След седмица.

– Не искате ли да ви дам името си?

– Не, освен ако вие не искате да ми го кажете.

– А какво ще се случи, ако не се върна?

– Предполагам, ще бъдат продадени на друг.

– Но аз не искам да ги изпусна.

– Няма да ги изпуснете – каза младият мъж.

Ядосах му се и се намръщих, но той само се усмихна и отиде до вратата, за да ми я отвори. Нахлу студен въздух. Навън

бе започнало да ръми и улицата изглеждаше тъмна като през нощта.

– Довиждане – каза той и аз успях да изобразя ледена усмивка на благодарност. Минах покрай него и излязох навън, в мрака, и пак чух звънването на камбанката, докато той затваряше вратата зад мен.

Денят изведнъж ми опротивя. Удоволствието от покупката на столовете беше развалено от яда, който младият мъж бе породил у мен. Не ми е присъщо да изпитвам такава незабавна неприязън към хората и бях ядосана не само на него, но и на самата себе си, защото се оказах така уязвима. Все още мислех над това, когато тръгнах по „Уолтън Стрийт“ и влязох в книжарницата на Стивън Форбс. Дори и комфортът на интериора ѝ и приятната миризма на хартия и печатарско мастило не успяха да разсеят разваленото ми настроение.

Книжарницата беше на три нива, новите книги бяха на партерния етаж, антикварните и старите печатни издания горе, а офисът на Стивън беше в сутерена. Видях, че Дженифър, второто момиче, беше заето с клиент, а единственият друг посетител вътре беше стара дама във вълнена пелерина, която разглеждаше градинската секция, затова се насочих към малката гардеробна, разкопчавайки пътьом палтото си, но чух тежките стъпки на Стивън нагоре по стълбите и без да си давам сметка защо спрях да го изчакам. В следващия момент той се появи, висок, леко прегърбен и очилат, с обичайното си изражение на разсеяна добронамереност. Носеше тъмен костюм, който изглеждаше така, сякаш се нуждае от едно хубаво гладене и в този ранен час възелът на вратовръзката му вече се бе разхлабил, разкривайки горното копче на ризата му.

– Ребека – каза той.

– Да, тук съм.

– Радвам се, че те засякох – каза той и дойде до мен, говорейки с нисък глас, за да не безпокои клиентите. – Има писмо за теб долу. Пренасочено е от стария ти апартамент. Най-добре слез и го вземи.

Аз се намръщих.

– Писмо?

– Да. Въздушна поща. С много чуждестранни марки. Не знам защо, но ми се стори, че е нещо спешно.

Ядът ми, заедно с мислите за новите столове, изчезна във внезапното лошо предчувствие.

– От майка ми ли е?

– Не знам. Защо не отидеш да видиш?

Слязох долу по стръмните, непокрити стъпала в сутерена, който в този мрачен ден бе изумително неподреден – както обикновено, – затрупан с писма, колети и папки, купчини книги, кашони и пепелници, които никой никога не се сещаше да изпразни. Но писмото беше по средата на счетоводния тефтер на Стивън и аз веднага го забелязах.

Вдигнах го. Плик за въздушна поща, испански марки, клеймо от Ибиса. Но почеркът ми бе непознат, остър и тънък, сякаш е била използвана много фина писалка. Беше изпратено до стария ми апартамент, но адресът бе задраскан и отгоре бе написан адресът на книжарницата с големи момичешки ръкописни букви. Зачудих се колко ли дълго е стояло писмото на масата при входната врата, преди някое от момичетата да се сети, че е там и да си даде труд да го пренасочи към мен.

Седнах в стола на Стивън и отворих плика. Вътре имаше две страници от фина хартия, а датата отгоре беше трети януари. Почти от преди месец. В ума ми звънна аларма, изведнъж се уплаших и започнах да чета.

Драга Ребека,

Надявам се, че нямате нищо против да ви наричам с малкото ви име – майка ви ми е говорила много за вас. Пиша ви, защото тя е много болна. Разболя се преди известно време и аз исках да ви пиша и преди, но тя не ми позволи.

Сега обаче ще трябва да взема нещата в свои ръце и с позволението на доктора ще ви уведомя, че според мен трябва да дойдете и да я видите.

Ако можете да го направите, може би ще ми съобщите номера на полета ви, за да мога да дойда на летището да ви посрегна.

Знам, че работите и че може да не е лесно на осъществите това пътуване, но бих ви посъветвал да не губите време. Боя се, че ще намерите майка си много променена, но духът ѝ все още е висок.

С най-добри пожелания

*Искрено ваши,
Ото Педерсен*

Седях застинала, взирах се в писмото и не можех да повярвам. Формалните вежливи думи не ми казваха нищо и всъщност ми казваха всичко. Майка ми беше много болна и вероятно умираше. Преди месец Ото Педерсен ме бе помолил да не губя време и да отида при нея. Беше минал цял месец, а аз току-що бях получила това писмо, и вероятно тя вече бе мъртва – а аз не бях отишла при нея. Какво би си помислил за мен този Ото Педерсен, когото никога не бях виждала, чието име дори не ми беше известно до този момент?